

תת"ע 9363/08/17 - מוחמד אחמד נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בפתח תקווה

תת"ע 9363-08-17 מדינת ישראל נ' מוחמד אחמד
תיק חיצוני: 51210068840

כבוד השופטת רות וקסמן	בפני
מוחמד אחמד	המבקש
	נגד
מדינת ישראל	המשיבה

החלטה

לפני בקשה לביטול פסק דין אשר ניתן ביום 7.9.17 בהעדר התייצבות המבקש, ובו הורשע המבקש בעבירה של נהיגה ברכב שנמסרה עליו הודעת אי שימוש ע"י שוטר שהוא בוחן תנועה, בניגוד לתנאים שפורטו בהודעת אי השימוש, בניגוד לתקנה 308(ד) לתקנות התעבורה, ונגזרו עליו קנס בסך ₪1,200, פסילה בפועל לתקופה של 3 חודשים וכן פסילת רישיון נהיגה למשך חודשיים על תנאי לתקופה של שנתיים.

המבקש נשפט בהעדרו לאחר שהוזמן כדין בעצם חתימה על שולי ההזמנה לדין וכתב אישום, אך לא התייצב.

טענות הצדדים

לטענת ב"כ המבקש, המבקש קיבל דו"ח ביום 24.7.17 והוזמן לדין ביום 7.9.17, ובשל טעות גרידא ובתום לב מובהק הוא רשם אצלו תזכורת שהדין קבוע ליום 17.9.17 במקום ליום 7.9.17. ב"כ המבקש ציין כי המבקש הינו אדם תם לב, ובשל טעות אנוש לא הופיע לדין, ולא בשל זלזול בבית המשפט. עוד צוין, כי המבקש לא קיבל את יומו בבית המשפט ולא פרס את הגנתו, ומכאן שיש לבטל את פסק הדין שניתן נגדו. לטענת ב"כ המבקש, למבקש טענות הגה טובות מאד.

לבקשה צורף תצהיר המבקש.

ב"כ המשיבה התנגדה לבקשה מן הטעם שהמבקש זומן כדין, וכך גם עולה מבקשתו, אלא שלא התייצב לדין, ומשכך אין לו להלין אלא על עצמו.

דין והכרעה

סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן: "החוק"), קובע את אמות המידה עמוד 1

המנחות את ביהמ"ש בבואו להחליט בבקשה לביטול פסק דין. הסעיף קובע שני טעמים, שאינם מצטברים, המצדיקים ביטולו של פסק דין: קיום סיבה מוצדקת לאי התייצבות הנאשם למשפטו או לחילופין גרימת עיוות דין לנאשם כתוצאה מאי ביטול פסק הדין.

ברע"פ 9142/01 סוראיה איטליא נ' מדינת ישראל נקבע כי: "בשלב זה ניצב המבקש לפתחו של בית המשפט כאשר מבוקשו הוא לקבל "כרטיס כניסה" לקיום חוזר של הליך שהתנהל לכאורה כדין והסתיים. על המבקש מוטל אפוא הנטל לשכנע את בית המשפט כי מתקיימים טעמים המצדיקים את הנעת גלגלי המערכת מחדש".

א. בחינת סיבה מוצדקת לאי התייצבות המבקש

המבקש לא הציג עילה טובה לאי התייצבותו.

נפסק לא אחת, כי טעות או בלבול אינם עילה לביטול פסק דין שניתן בהעדר, וכך באו לידי ביטוי הדברים בהלכה הפסוקה:

"השכחה אינה אלא אחת מן הצורות של חוסר תשומת הלב או של הרשלנות, וערכאות השיפוט אינן יכולות לאמץ מתכונת, הנותנת גושפנקא עקיפה לחוסר האכפתיות. מערכת המשפט חייבת לשאוף לכך, כי המשפטים יתנהלו כסדרם ובמועד שנקבע להם מעיקרא, וכי לא יתפתח או יתרחב הנוהג של דחיות מיותרות או של דיון כפול ללא צורך, שיש בהם כדי להעמיס על קופת הציבור בכלל ועל בתי המשפט בפרט עומס נוסף, שאין הם יכולים לעמוד בו ואשר גם אינו מוצדק לגוף העניין. מי ששכח יישא בתוצאות שכחתו, ולא הציבור בכלל, ובתי המשפט בפרט, הם שיצטרכו ללכת עקב בצד אגודל אחרי מידת תשומת הלב, אותה מוכן פלוני לגייס במועד נתון לעניין ההליכים המשפטיים שנפתחו נגדו" (מתוך רע"פ 418/85 פרץ רוקינשטיין נ' מדינת ישראל, פד' לט' (3) 279, עמוד 280).

בע"פ 9407/05 קינג אללה נ' מדינת ישראל (לא פורסם) חזר בית המשפט העליון והבהיר: "בית המשפט העליון פסק לא אחת, כי לנוכח ריבויים של מקרי אי ההתייצבות, במיוחד בתיקי תעבורה, יש לקבוע כי ברגע שהנאשם הוזמן כדין, ניתנה לו האפשרות להיות נוכח במשפטו ולנסות להוכיח את חפותו. ומשלא התייצב, אין לו אלא להלין על עצמו, ודי בכך כדי שיהיה לו יומו בבית המשפט."

ב. עיוות דין

המבקש לא העלה בבקשתו כל טענת הגנה ו/או טענה באשר לעיוות הדין שייגרם לו באם פסק הדין יוותר על כנו, והסתפק בטענה כללית כי יש לו טענות הגנה טובות מאד, מבלי לפרטן כלל.

כמו כן, הענישה שהוטלה על המבקש נמצאת במתחם הענישה הראוי והסביר.

לפיכך, לא שוכנעתי כי קיים חשש כלשהו לעיוות דין, ולכן הבקשה נדחית.

זכות ערר כחוק.

ניתנה היום, כ"ג כסלו תשע"ח, 11 דצמבר 2017, בהעדר
הצדדים.